

Lydia, de purperverkoopster

Ds. J. IJsselstein – Handelingen 16:13-14

Liturgie:

Psalm 119:52,53

Psalm 119:7

Lezen Handelingen 16:1-15

Psalm 122:1,2,3

Psalm 26:8

Psalm 138:1

Gemeente, de apostel Paulus is bezig met zijn tweede zendingsreis. Zijn reis gaat langs de gemeenten die hij eerder gesticht heeft tijdens zijn eerste zendingsreis, langs Derbe, Lystre en Ikonium, waar Paulus onder anderen vertelt wat er op het apostelconvent, op de synode in Jeruzalem, besloten is.

Maar zijn reis gaat verder. Rusteloos is Paulus op zoek naar plaatsen waar de Naam van Christus nog niet genoemd is (Romeinen 15:20).

Maar, dan gebeurt er iets opvallends. Zij, Paulus en Silas en Timotheüs, reizen door Frygië en het land van Galatië, met het doel om nieuwe mensen te bereiken, de mensen van Klein-Azië, maar (zo staat in vers 6) de Heilige Geest *verhindert* hen.

We weten niet precies wat er gebeurd is en hoe dat is gegaan, maar de boodschap van de Heilige Geest is duidelijk: Nee, Paulus, Silas en Timotheüs, hier niet. Het is Goddelijke en vrijmachtige leiding, die hen hindert het Woord in Klein-Azië te spreken. Niet naar het zuiden (niet naar Klein-Azië), niet naar het noorden (niet naar Bithynië), niet naar het noordwesten (niet naar Mysië). En zo komen ze uiteindelijk aan in de havenstad Troas, een havenstad aan de Egeïsche Zee, aan de zee tussen het huidige Turkije en Griekenland.

En dan lezen we in vers 9:

En van Paulus werd in de nacht een gezicht gezien: er was een Macedonisch man staande, die hem bad en zeide: Kom over in Macedonië, en help ons.

De Heere roept Paulus, de anderen herkennen daarin de stem van de Heere, en dus besluiten ze over te varen naar de andere kant. Bij gunstige wind is het mogelijk om de zee in twee dagen over te steken, als het weer tegenzit kost het vijf dagen. Maar het gaat voorspoedig. Na een dag varen komen ze aan bij het eiland Samothrace. Een haven is daar niet, maar ze gaan wel voor anker, omdat varen in het donker gevaarlijk is, en de volgende dag komen ze aan in Neapolis.

Maar, de reis gaat verder, want 16 km verderop ligt de stad Filippi. We lezen in vers 12:

En van daar naar Filippi, welke is de eerste stad van dit deel van Macedonië, een kolonie. En wij onthielden ons in die stad ettelijke dagen.

Filippi is een kolonie. Het is een stad waar veel oud-militairen, waar veel oorlogsveteranen wonen. Ze wonen als Romeinse soldaten weliswaar niet in Italië, maar genieten hier in Filippi wel alle voorrechten van het Romeinse burgerschap.

Meestal begon Paulus in een nieuw zendingsgebied in de *synagoge*. Hoewel hij de opdracht van de Heere gekregen had om het Evangelie te preken onder de heidenen, toch ging hij altijd eerst naar de Joden.

Maar het lijkt erop, dat er in Filippi geen actieve synagoge geweest is, of meer geweest is. Het kan zijn dat, toen in het jaar 49 al de Joden door keizer Claudius uit Rome verdreven zijn, dat een stad als Filippi destijds datzelfde voorbeeld gevolgd heeft.

En dus vraagt deze stad om een nieuwe aanpak. Een plaats om te preken, zoals een Joodse synagoge, is er waarschijnlijk niet. Maar er blijkt wel een plek te zijn waar mensen samenkomen, om samen te bidden. Het is een plek buiten de poort van de stad, aan de oever van de rivier.

Zo komen we bij onze tekst van vanmorgen. Die vindt u in Handelingen 16:13 en 14.

In Handelingen 16:13-14 lezen we het Woord van God en onze tekst als volgt:

En op den dag des sabbats gingen wij buiten de stad aan de rivier, waar het gebed placht te geschieden; en nedergezeten zijnde, spraken wij tot de vrouwen, die samengekomen waren. En een zekere vrouw, met name Lydia, een purperverkoopster, van de stad Thyatira, die God diende, hoorde ons; welker hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

Lydia, de purperverkoopster

We letten op twee aandachtspunten: op haar achtergrond, en op haar bekering.

Dus: Lydia, de purperverkoopster

1. Haar achtergrond

2. Haar bekering

Als eerste dus:

1. Haar achtergrond

Ze heet *Lydia*. En ze komt uit *Thyatira*. Nota bene uit de streek waar Paulus van de Heere niet mocht preken!

a. En ze is een *purperverkoopster*. Ze handelt in purper, in stof of kleding die gekleurd, die geverfd is door de purperen kleurstof.

Purper was een kleurstof met allerlei varianten in het spectrum tussen rood en blauw. Het was een hele dure kleurstof, die men haalde uit kleine slakjes. Voor 1 gram kleurstof waren wel 8000 van die kleine slakjes nodig. En dus, jongens en meisjes, kan je wel begrijpen dat purper heel erg duur was. Het kostte wel tien of twintig keer zoveel als goud.

Lydia handelt dus in iets wat heel erg duur is. Purper werd gedragen door de keizer, door koningen en stadhouders, door mensen van hoge komaf.

Of zij getrouwd was, of weduwe, of ongehuwd, dat weten we niet. Maar wel dat ze behoort bij de klasse van rijke en aanzienlijke mensen, en daarbij heeft ze vanzelfsprekend ook een grote huishouding.

Dat is het eerste wat we weten van Lydia: ze is een **rijke handelsvrouw**.

b. Het tweede wat we van haar weten is: ze komt **uit Thyatira**. Ze komt uit Klein-Azië, van de overkant van de zee, die Paulus, Silas, Timotheüs en Lukas (die laatste is er ook bijgekomen) zojuist ook zijn overgestoken.

En dat is bijzonder. Door Gods voorzienigheid, door Gods plan en leiding, ontmoeten Paulus en Lydia elkaar in Filippi.

Paulus wilde ergens anders heen, maar God bracht hem *hier*.

En zij woonde in Thyatira, maar God bracht haar ook *hier*.

De Heere brengt op Zijn tijd een zondaar tot het Woord en het Woord tot de zondaar.

c. Lydia, ze is een rijke handelsvrouw, ze komt uit Thyatira, en (dat is het derde wat we van haar weten is) **ze dient God**.

Ze is van oorsprong een heidense vrouw, een vrouw die leefde zonder God, maar nu *dient ze de Heere*. Ze hoort bij de groep van de zogenaamde ‘*Godvrezenden*’. Zo werden de mensen genoemd die de God van Israël *vreesden*, dat wil zeggen: dienden, eerden en aanbaden. Het waren van oorsprong heidense mensen die sympathiseerde met de Joodse religie.

Ze aanbaden God, de God van Israël. Ze erkenden Hem als de enige God, als de Schepper van hemel en aarde. Ze onderhielden de sabbat. Dat zien we hier ook. En ze onderhielden ook sommige wetten van de Joden. Maar verder ging het niet. De mannen lieten zich niet besnijden, en daarom bleven ze in zekere zin buitenstaanders. Dit in tegenstelling tot de zogenaamde ‘proselieten’, die zich wel als echte bekeerlingen lieten besnijden en dopen.

Zij, Lydia, is in aanraking gekomen met de God van Israël. Misschien is dat wel gebeurd doordat in het verleden de Joden in de stad Filippi zich ook bezighielden met de handel in purper.

d. Lydia, ze is een rijke handelsvrouw, ze komt uit Thyatira, ze dient God, en (dat is het vierde wat we van haar weten) ze komt op de sabbat, samen met andere vrouwen, **naar de plaats van het gebed** aan de oever van de rivier buiten de stad.

En nu, op Gods tijd, op de tijd van Gods welbehagen, komen Paulus, Silas Timotheüs en Lukas daar ook. En (zo staat in vers 13) *ze spreken tot de vrouwen die samengekomen waren*.

Dat brengt ons bij ons tweede punt:

2. Haar bekering

We lezen in de Bijbel verschillende bekeringsverhalen. We lezen over de bekering van Zacheüs. Jezus kwam voorbij in Jericho, en Zijn *machtige roep*, Zijn Goddelijke kracht, en Zijn persoonlijke bezoek in het tolhuis brachten Zacheüs op de knieën.

Later was er de *hemelse stem*, die Saulus van Tarsen op weg naar Damascus op de knieën dwong. En straks is er in Filippi de stokbewaarder, bij wie een *krachtige aardbeving* het middel is tot zijn bekering.

Groot en indrukwekkend is het vertoon van tekenen en Goddelijke majesteit.

Maar bij Lydia, de purperverkoopster (wij zouden zeggen: een ijverig en trouw kerkmens), gebeurt alles *in stilte*. Want we lezen in vers 14: *En een zekere vrouw, met*

name Lydia, een purperverkoopster, van de stad Thyatira, die God diende, hoorde ons; welker hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd.

Laten we samen eens goed kijken naar de dingen die er gebeuren.

Als we goed kijken naar Lydia, dan zien we dat God in haar hart (net zoals bijvoorbeeld eerder bij Zacheüs, de tollenaar) *van tevoren* al het nodige voorbereid heeft.

Deze van oorsprong heidense vrouw is in aanraking gekomen met de godsdienst van Israël. Zij weet van de boeken van Mozes. Zij weet van de schepping in het paradijs, zij weet van de zondeval, zij weet van de beloften die aan de vaders Abraham, Izak en Jakob zijn gedaan. Zij weet van Gods machtige daden bij de uittocht uit Egypte. Zij is bekend met de dienst van de offers, en vooral met de verwachting van de komende Messias. En, zij is op Gods tijd gebracht op de plek waar de Heere Zijn werk in haar hart zal gaan doen.

Zijn werk *in haar hart*... Want er staat: *haar hart* werd geopend. De Heere maakte het open, dus... *zat* het tevoren *dicht*.

Net zoals ons hart (jouw hart..., uw hart..., mijn hart...), van nature gesloten is voor de Heere en Zijn Woord.

Hoewel we, net als Lydia, uiterlijk godsdienstig kunnen zijn en ijverig kunnen komen naar de plaats van het gebed, van nature is ons hart *gesloten*.

Ons hart staat door onze breuk met God *open* voor de dingen van de wereld en de godsdienst, maar is *gesloten* voor God.

Ons hart is van nature corrupt, verdorven, geestelijk dood en vol van duisternis. En de satan *heeft onze zinnen verblind, dat ons niet bestrale het Evangelie van de heerlijkheid van Christus* (2 Korinthe 4:4). We zijn doof voor het Woord. We hebben de woorden des levens gehoord, maar uit de praktijk van ons leven blijkt, dat we de duisternis van de zonde liever hebben dan het licht van het Evangelie (Johannes 3:19).

Zeker, ons dode en dove hart kan zich wel een verstandelijk oordeel vormen over een preek, een oordeel als ‘het voldeed aan de verwachtingen’, of: ‘het was zuiver, recht in de leer..., of niet...’, maar het is allemaal schijn! Want: *De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden* (1 Korinthe 2:14).

Je kan een ijver tot God hebben, maar (zoals Paulus zegt in Romeinen 10): *niet met verstand* (Romeinen 10: 2). Omdat het natuurlijke hart de rechtvaardigheid Gods niet kent. En dus zoeken we, dwalend in onze verlorenheid, onze eigen gerechtigheid op te richten en denken we dat we vanwege ons goede leven wel voor God kunnen bestaan.

In ons natuurlijke hart is geen verlangen naar God, geen werkelijk gevoel voor geestelijke zaken. We hebben van onszelf geen geestelijk leven, geen open ogen, geen open oren en vooral: geen open hart.

Lydia's hart is *gesloten*. En dat van ons van nature ook.

Laat er toch niets in uw hart zijn, gemeente, dat probeert de ernst van die toestand te verzachten. Zeg niet: ‘ja, mijn hart is gesloten, maar ik..., ik ben toch netjes, oprecht en trouw...’

Nee, kom tot inzicht en wees eerlijk (en vraag of de Heere het u leren wil): wij zijn (en zeg voor uzelf: *ik ben*), zoals we geboren zijn, *geestelijk dood en vijandig* en ons hart zit letterlijk *potdicht*.

Zij (zo staat in vers 14), deze vrouw met dit gesloten hart, *hoorde ons*.

Zij, deze godsdienstige vrouw met haar hermetisch gesloten hart, hoort de boodschap van het Evangelie. Zoals er vanmorgen ook zo velen hier in de kerk, met een gesloten hart luisteren naar de boodschap van het Woord.

Welke boodschap was dat eigenlijk? Wat heeft Paulus eigenlijk gezegd?

Drie hoofdstukken eerder, in Handelingen 13, zien we hoe Paulus preekte in Antiochië. Zo spreekt hij ongetwijfeld ook hier aan de rivier bij de stad Filippi. Hij preekt niet de mens, maar God en Christus.

Wat zegt hij in Handelingen 13? Waar begint Paulus mee in zijn preken?

Hij begint met Gods wonderlijke daden bij de verlossing van het volk Israël uit de slavendienst van Egypte. Hij vertelt hoe het volk jarenlang geleefd heeft in de verwachting van de beloofde Messias. En dat de beloofde Zaligmaker op Gods tijd gekomen is (vers 23). De profetieën zijn vervuld. Maar de Joden, godsdienstige kerkmensen, hebben Jezus niet als de Messias erkend (vers 27). Geen oorzaak des doods gevonden hebbende, hebben ze desondanks voor Pilatus begeerd dat Hij gedood zou worden (vers 28). En toen is deze Jezus gestorven aan het kruis. Maar Hij is opgewekt uit de doden (vers 29-30).

Ja, dit preken wij u, zegt Paulus: *Zo zij u dan bekend, mannenbroeders, dat door Deze (door deze Jezus, die u gekruist hebt!), dat door Deze u vergeving der zonden verkondigd wordt; en dat van alles, waarvan gij niet kon gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Deze een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt* (vers 38-39).

Met andere woorden: ‘Lieve mensen, het leven naar de wet, dat u nu leeft, kan u niet redden van het verderf. U hebt de Zaligmaker nodig. Deze Zaligmaker, die u verworpen hebt! Alleen het werk en de gerechtigheid van de Heere Jezus Christus kan u redden van de dood.’ Dat was de boodschap van Paulus, Silas, Timotheüs en Lukas.

En zij *hoorde hen*.

Zij nam acht op het Woord. Ze doet dat, waar iedere dienaar van het Woord om bidt en naar verlangt, dat, wat ons zo veel vreugde en blijdschap geeft in de dienst van het Woord.

Zij luisterde met heel haar hart, hoorde het Woord, dronk de woorden in, nam ze in zich op en geloofde het Woord.

Zij hoorde hen en... nam acht op het Woord...?

Nee, goed lezen, er staat nog iets tussen. Dit: *Welker hart de Heere heeft geopend*.

De *Heere* opent haar hart. Dat is niet het werk van Paulus. Wij kunnen dat niet.

De *Heere* doet het.

Wij preken vrijmoedig voor iedereen, jong en oud, man of vrouw, rijk en arm, wie u ook bent: *Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was* (Lukas 19:10).

Maar, Degene die het werk doet, *is God!*

Het was de Heilige Geest die Paulus en de andere mannen hier bracht. En Hij doet het werk. Niemand kan tot Christus komen, tenzij de Vader trekt, door de trekkende en toepassende werking van de Heilige Geest (Johannes 6:44).

De apostelen preken vrijmoedig (u hebt zojuist hun boodschap gehoord), maar wat staat er uiteindelijk in Handelingen 13, na die indrukwekkende preek van Petrus?

Er geloofden zovelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven (Hand. 13:48).

De Heere opent haar *hart*.

Want Hij wil ons hart. Niet ons geld, niet onze diploma's, niet onze rijkdom, maar ons hart. Want als je iemand zijn hart hebt, dan heb je hem helemaal.

De Heere *opent* haar hart. Dat wil zeggen: De Heere neemt alle belemmeringen, alle blokkades weg en opent de poorten van haar binnenste.

Hij geeft haar geestelijk leven, geestelijk inzicht, vooral om te geloven en te erkennen: deze Jezus, die de Joden verworpen hebben, was en is de door God gezonden Messias.

Dat hartewerk, gemeente, is voor ons allemaal *onmisbaar nodig*. Pas als de Heere ons hart opent, dan pas gaan we echt luisteren, horen en *ter harte nemen*.

Dat wil zeggen: dan pas, en niet eerder, gaan we het Woord van God geloven en krijgen we een eerste inzicht in de dingen van de Heere en Zijn dienst.

Denk nooit, gemeente, dat het aankomt op het *zelf* openen van uw eigen hart. U kunt het niet en u wilt het niet.

Denk ook nooit, gemeente, dat uw gesloten hart u *enig excuus* zal geven op reis naar de eeuwigheid.

Want het *woord der zaligheid is tot u gezonden* (Handelingen 13:26). De weg wordt u gewezen. En de oproep klinkt, ook nu, tot u: *bekeert u, bekeert u, waarom zou u sterven?* (Ezechiël 33:11). En de bemoedigende woorden zijn u gegeven: *Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en u zult vinden, klopt, en u zal opengedaan worden* (Mattheüs 7:7).

Want u zit, net als Lydia, met uw verloren en gesloten hart, o onbekeerden onder ons, onder het Woord van het Evangelie. Gesproken door een dienaar, die God Zelf tot u gezonden heeft.

En wij zijn gezanten van Christus wege, *alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: Laat u met God verzoenen* (2 Korinthe 5:20).

Dit is de plaats waar de Heere werken wil, dit is de plaats waar u Hem vinden kan, dit is de plaats waar de Heere verloren zondaars zoekt.

Zonder het horen van het Woord zult u, zullen wij, niet geloven (Romeinen 10:14).

Daarom is het zo belangrijk, gemeente, *hoe u komt* onder de prediking van het Woord. U kunt zeggen: 'ja, de Heere moet mijn hart openen, en dus wacht ik daar maar op.'

Maar de vraag is: *hoe* u daarop wacht. De Heere wijst ons immers de weg om ernstig de middelen, de genademiddelen te gebruiken.

Laten we daar zo meteen verder over nadenken, maar eerst zingen van: die zegen van dat mogen zijn onder het Woord van God, uit Psalm 26:8:

*Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
Wanneer ik voor U kniel
In 't huis, dat Gij U hebt gesticht!
Hoe lief heb ik Uw woning,
De tent, o Hemelkoning,
Die G', U ter eer, hebt opgericht!*

Ik zei u zojuist, gemeente, dat de Heere ons de *weg* wijst om ernstig de middelen, de genademiddelen te gebruiken.

U kunt zeggen, terwijl u in de kerk zit: 'de Heere moet mijn hart openen, dus daar wacht ik maar op'. Maar de vraag is (zo zei ik u): *hoe* u daarop wacht.

U zegt: wat moet ik dan doen?

1. Bedenk in de eerste plaats het **grote voorrecht** dat u door Gods voorzienigheid en grote goedheid wekelijks mag zijn onder de dienst van het Woord. Miljoenen mensen in de wereld hebben dat voorrecht niet. Er zijn maar weinig plaatsen op de wereld waar zoveel preken klinken (en helaas ook verloren gaan...), als hier in Nederland, als hier in [uw woonplaats].

2. **Bereid u daarom** (in de tweede plaats) **biddend voor op het horen van het Woord**, voordat u naar de kerk gaat, voordat u gaat naar de plaats van het gebed.

Bid om een zegen voor de dienaar van het Woord. Vraag of het Woord open mag gaan. En bid de Heere ernstig of Hij uw verstand wil verlichten en uw hart zal openen.

3. **Luister** (in de derde plaats) **in de kerk biddend naar het Woord**, voortdurend vragend of de Heere uw hart zal openen.

Veel mensen luisteren vanuit de vraag: 'Ben ik het wel eens met deze preek? Is het wel compleet? Klopt het wel? Mis ik niet iets?'

Voor de meesten van dat soort luisteraars is het een teken en bewijs van een gesloten hart. Ze *buigen* niet voor het Woord, maar ze proberen het Woord te *breken*.

Hoor en luister hier toch in de wetenschap, gemeente, dat u het zeldzame voorrecht hebt dat *God* tot u spreekt. Miljoenen mensen in deze wereld hebben Zijn stem nog nooit gehoord. Maar tot u roept Hij: *kom tot Mij, hoor en uw ziel zal leven* (Jesaja 55:3).

Laat u toch met God verzoenen!

Denkt u werkelijk, dat u in de dag van het gericht *dit* zult kunnen aanvoeren als verzachtende omstandigheid: 'Heere, maar ik zat iedere zondag toch onder Uw Woord?' Denkt u niet, dat het in de dag van het gericht zwaar *tegen* u getuigen zal, dat u wekelijks hier zat, met een gesloten, weigerachtig en vijandige hart?

O, zo in Tyrus en Sidon de krachten geschied waren die in u geschied zijn, zo in Tyrus en Sidon de woorden geklonken hadden die hier geklonken hebben, ze zouden zich bekeerd hebben...! (Mattheüs 11:21)

Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid (hoorbaar in de wekelijkse, in de dagelijkse stem van het Evangelie), hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen (Hebreeën 2:3)?

4. In de vierde plaats: luister niet alleen biddend hier, maar eenmaal thuisgekomen, **maak het Woord ook nat met de tranen van u gebeden**. Overdenk het Woord, bemediteer het, pas het eerlijk op uzelf toe. En bid om de toepassing door de Heilige Geest. Probeer het Woord niet te neutraliseren, probeer het niet onschadelijk te maken, zoals zovelen doen. Door te zeggen *wat*, of te zoeken naar *dat wat* niet klopte. U schaadt uw kostelijke ziel ermee op reis naar de eeuwigheid en zult daar eeuwig spijt van hebben. Ik zeg u: u zult geoordeeld worden, niet naar uw verwachtingen, maar *naar het Woord van de Koning*. Naar dit woord: *Ziet dan, hoe u hoort*; want zo wie heeft, die zal gegeven worden; en zo wie niet heeft, ook hetgeen hij meent te hebben, zal van hem genomen worden (Lukas 8:18).

Verdien je zo, als je zo biddend de middelen gebruikt, je eigen bekering, de opening van je gesloten hart? Nee, het *is en blijft* Gods werk.

Maar het is wel onze opdracht om grote ernst te maken met het werk van onze zaligheid en om de middelen ernstig en ijverig te gebruiken; biddend of God Zijn werk zal doen en of de Heilige Geest het Woord zal toepassen.

Welker hart (zo staat in vers 14) *de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd*.

Dat gebeurt er dus, als God je hart opent. Dan *geef je acht op het Woord dat gesproken wordt*.

Acht geven op, dat wil zeggen: luisteren naar, horen, in de zin van gehoorzaam zijn, buigen voor, instemmen met, geloven...

Kortom, *wat gebeurt er*, als je door het werk van de Heere acht geeft op het Woord?

Dan zeg je niet: 'dat was tenminste een goede preek, de dominee heeft het weer eens goed gezegd (tegen anderen)', of: 'dat klopte niet helemaal, ik heb dit gemist, ik heb dat gemist...' Nee, dan gebeurt er iets anders.

Dan luister je niet alleen maar meer met je verstand: afwegend, oordelend of beoordelend. Maar *dan worden woorden zaken*. Dan *worden woorden werkelijkheid* in je binnenste, in je hart en leven.

Dan *gaat het niet alleen* over berouw, maar dan *komt* er berouw in je hart.

Dan *gaat het niet alleen* maar over schuld, maar dan ga je zelf zeggen: 'ik erken mijn schuld die U tot straf bewoog.'

Dan *gaat het niet alleen* over Gods recht, maar dan word je door de Heere geplaatst voor Zijn recht.

Dan gaat het niet alleen over ‘de mens moet bekeerd worden, maar ik kan mezelf niet bekeren’, maar het wordt nood in je leven en je gaat roepen: ‘Heere, bekeert U mij, zo zal ik bekeerd zijn (Jeremia 31:18).

Dan ben je geen ‘toehoorder’ meer, maar dan moet je persoonlijk *onderwerp* van het Woord.

Dan zeg je: ‘ja, Heere, ik buig voor Uw Woord. Ik erken mijn schuld.’

Met andere woorden: dan geloof je, tot je grote schrik en diepe schaamte, het veroordelende *woord van de Wet*. Dan erken en belijd je: ‘ik ben een overtreder, ik lig verloren, en bij mij is er geen weg meer terug’.

Maar dan werkt de Heilige Geest op Zijn tijd ook geloof in het *woord van het Evangelie*.

Dan worden ook daar woorden zaken. Dan gaat het niet meer alleen over Jezus, een Naam van vijf letters, maar dan krijg ik Jezus nodig voor mijn verloren hart, omdat ik een hemelhoge schuld heb, en omdat al mijn eigen werken tekortschieten.

Wat gaat de nodiging van Christus dan *anders* klinken in je oren en in je hart. Wat gaat Hij, de Heere Jezus Christus, dan *schitteren* in Zijn gewilligheid om het verlorene zalig te maken.

Voorheen zag ik in Hem *geen gedaante, noch heerlijkheid* (Jesaja 53:2).

En nu hoor ik, vol verwondering, als nooit tevoren, Zijn liefdevolle en nodigende woorden (zo anders dan voorheen): ‘*kom toch tot Mij. U die geen geld hebt, kom, koop, eet, ja kom, koop zonder prijs en zonder geld wijn en melk*’ (Jesaja 55:1-3).

Gij slechten (ja, Heere, dat ben ik), *hoe lang zult u de slechtheid beminnen* (...), keert u tot Mijn bestraffing (Spreuken 1:22).

Al waren uw zonden als scharlaken (ja, Heere, dat zijn ze), er is kracht in Mijn bloed tot redding en behoud van verloren zondaars (Jesaja 1:18).

Wat gaat de prediking van het Evangelie dan als hemelse muziek klinken in de oren van mensen, van wie het hart geopend is voor het Woord. Nu de woorden in mijn oren klinken (ik moet mijn schuld erkennen, ik heb de breuk geslagen tussen God en mijn hart, en ik ben niet in staat, met al mijn vermeende goede werken die breuk te herstellen), en nu hoor ik: *Zo zij u dan bekend, mannenbroeders, dat door Deze* (die u verworpen hebt) *u vergeving der zonden verkondigd wordt; en dat van alles, waarvan u niet kon gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Deze een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt* (Handelingen 13:38-39).

Er is vergeving, er is verzoening beschikbaar, niet op mijn voorwaarden, maar op Gods voorwaarden. Niet door mijn werk, maar als een vrije en onverdiende gift aan een verloren en doodschuldig mens.

Zij, Lydia, was bekend met de *belofte* van de komende Messias. En nu hoort ze van Zijn komst, van Zijn lijden en sterven, van Zijn opstanding en hemelvaart, en nu geeft de Heere haar een hart om te geloven en het gepredikte Woord aan te nemen.

En ze wordt er door de Heere voor ingewonnen om zalig te worden zoals God het wil.

Niet door het in eigen kracht onderhouden van Gods geboden, niet door eigen goede werken, niet door eigen keus, maar door genade alleen. En, jongens en meisjes, je weet wat dat woordje betekent, ‘genade’, het betekent: krijgen wat je niet verdiend hebt.

Hebt u het woord van de prediking al geloofd? Hebt u al gebogen voor het veroordelende woord van de Wet? Hebt u door Gods genade en door de toepassing van de Heilige Geest het woord van het Evangelie al omhelsd? Heeft de Heere uw hart al geopend? Of hoort u nog steeds bij diegenen, van wie Jesaja moest zeggen: *Wie heeft onze prediking geloofd, en aan wie is de arm des HEEREN geopenbaard?* (Jesaja 53:1)

Het werk van de Heere in het hart van Lydia *blijkt uiteindelijk uit de vrucht*. En zo is het nog steeds: Gods verborgen werk in het hart, blijkt uiteindelijk uit zichtbare vrucht. Ze wordt gedoopt, zo lezen we in vers 15, met heel haar huishouding.

De doop zelf is natuurlijk niet een vrucht van genade, maar een teken en zegel van Gods genade en trouw. Maar *dat* ze gedoopt wil worden is een *publieke belijdenis* dat ze gebracht is tot een nieuw leven en tot de verbondenheid aan het leven met de opgestane Heere Christus: *met Hem begraven door Zijn dood, en met Hem opgestaan tot een nieuw leven* (Romeinen 6:4).

En verder blijkt het werk van de Heere in haar hart onmiskenbaar, uit... haar *liefde tot de dienaars van Christus*. Dat is ook vrucht van het nieuwe leven: *de broeders liefhebben* (1 Johannes 3:14).

Ze *dwingt* hen om bij haar te blijven. Want er is zoveel meer te leren. Ze wil zo graag meer leren vanuit het Woord van God.

Tot slot, gemeente, door Gods voorzienigheid kruisten de wegen van Paulus en Lydia elkaar in Filippi. En de Heere opende haar hart.

Vanmorgen ontmoeten wij elkaar, en anderen broeders voor mij ontmoeten u eerder, hier in [uw woonplaats]. Zij hebben u voorgehouden, en ik houd u vanmorgen opnieuw voor de woorden des levens.

En nu? Zegt u het maar... Is het voor u ondertussen geworden tot een ‘reuk des levens ten leven?’

Want wij zijn gezanten van Christus wege, *alsof God door ons bad, wij bidden u* (ook vanmorgen) *van Christuswege: Laat u met God verzoenen* (2 Korinthe 5:20).

Amen.

Slotzang Psalm 138:1:

'k Zal met mijn ganse hart Uw eer
Vermelden, HEER, U dank bewijzen;
'k Zal U in 't midden van de goôn,
Op hogen toon, met psalmen prijzen;
Ik zal mij buigen, op Uw eis,
Naar Uw paleis, het hof der ho - ven,
En, om Uw gunst en waarheid saâm,
Uw groten naam eerbiedig loven.